

I. felvonás
Az Úrnő nyomában

4. fejezet
A hajsza véget ér

Az Endeavour azoknak a csillagrombolóknak az egyike volt, amelyeket az ismeretlen típusba tartozó – tehát nem éppen a Birodalom által gyártott, vagy éppen annak a fennhatósága alatt lévő – hadihajó felkutatására küldtek.

Piss kapitány sajnálattal látta be, hogy sikerrel jártak: pont az orruk előtt terpeszkedett Arina veszedelmes hajója.

- Nyissanak egy komcsatornát! – parancsolta az embereinek.

- Nem válaszolnak – ingatta a fejét az elsőtiszt.

- Talán ismernék a szándékainkat? – tette fel magának a kérdést Piss. Vader nagyúr utasításai szerint el kellene pusztítaniuk azt a hajót. A gond csak az, hogy már innen is látszik: méltó ellenfele egy csillagrombolónak. Éppen ezért a kapitány egy hívással akarta húzni az időt, hátha addig erősítés érkezik.

Azonban úgy tűnik, az ismeretlen eredetű hajó tulajdonosai meghiúsítják a tervét. Sőt ez szinte már biztossá vált, amikor vörös lézernyalábok kezdtek záporozni a sötétszürke bestia lövegeiből. Piss csak lesett az első becsapódásokkor, nem hitte volna, hogy bárki is ilyen könnyelműen hadat üzenne a Birodalomnak.

- Viszonozzák a tüzet! – kiáltotta egy fokkal kétségbeesettebben a kellesténél.

A tisztjei természetesen megértették a sietség okát és szükségét, ezért hamar teljesítették a parancsát. Az Endeavour legelől lévő lövegei ráfordultak az új célpontjukra, aztán a kénköves poklot is rájuk szabadították. A roppant, zöld veszedelemzapor első ránézésre meg sem karcolta az ellenséges hajót. A pajzsai tökéletesen állták a sarat, miközben a lövegei újabb sorozatot indítottak.

Piss tudta, hogy elég tragikus véget fognak érni a dolgok, ha nem talál ki valamit. A másik hajót úgy tervezték, hogy valamennyi főlövegeivel egy célpontra tudja koncentrálni a tüzet – amennyiben az orra előtt van. Ezzel szemben, a hagyományos csillagrombolóknál csak két főlöveg tud löni a pont velük szemben lévő célpontokra.

Ez azt jelenti, hogy az új hajó négyszer akkora tüzerőt tud koncentrálni Piss hajójára, mint fordítva. Szerencsére a világ legelőnytelenebb nevet viselő kapitánya hamar kiötölt valamit – épp egy újabb, haragos sortűz becsapódásakor.

- Döntsék meg a hajótestet harminc fokkal! – csillantak fel a férfi szemei.

Végre eszébe jutott – gondolta magában az elsőtiszt, aztán gondoskodott a parancs végrehajtásáról. Ezzel a lépéssel már egyenlőbbek lettek az esélyek.

Annak ellenére, hogy most már hat nehéz turbólézer és két ion ágyúval lőhették az ellenséges haramiát, a csata rettenetes mérlege még mindig nem akart feléjük fordulni. A másik hajó mérete megegyezik a birodalmi hajóéval, azonban sokkal kifinomultabb, továbbgondoltabb a konstrukciója. A pajzsai sokkal jobban bírták a strapát, mint az Endeavour elhárító mezői, ráadásul még a fegyverzete is jóval hatékonyabbnak bizonyult, mint az utóbbi hajóé.

Piss vadászgépekkel próbált javítani az esélyeken, abban reménykedett, hogy néhány bombázónak – a megfelelő TIE vadászgép kíséret mellett – szerencséje lesz. Azzal viszont elfelejtett számolni, hogy a másik hajónak is lehetnek vadászgépei – és hát vannak is. Az új romboló hangáraitól kiinduló, sötétszürke TIE elfogó vadászgép-reneteg mindent felőrölt, ami csak a hordozójuk közelébe tudott kerülni. Igaz, bombázókból már nem akadt túl sok náluk – legalábbis nem annyi, amivel Piss megmaradt gépei nem tudtak volna elbánni –, ezért továbbra is a rombolók tüzeijén, valamint a strapabírásán múlt az ütközet sorsa.

Néhány idegtépő perc elteltével sor került a végső bejelentésre.

- Levált a pajzs! – szólalt meg idegesen Piss elsőtisztje.

A kapitány üveges tekintettel figyelte, ahogyan a vörösösen izzó lézernyalábok újra és újra belemarnak a hajójába. A kemény birodalmi páncéllemezek meghasadtak a becsapódások nyomán, a főlövegek vagy működésképtelenné váltak, vagy ezernyi apró szikra és lángnyelv

formájában leszakadtak a helyükről. Az Endeavour kocsonyaként remegett a rá mért pusztítás nyomán. A fedélzetén lévők mind tudták, hogy mi fog következni. Piss nyelt egyet, aztán kiadta a végső parancsot.

- Energiát a hajtóművekbe... – kezdett bele bizonytalanul, mély keserrel a szívében.
- A Birodalomért! – tisztelgett két fájó találat közt az elsőtiszt.
- A Birodalomért! – visszhangozták a többiek is...

Valahol máshol, valamivel korábban:

- Ann, kérlek... csak gondold meg! – rimánkodott az életéért Selene.

Az agresszor kikapcsolta a fénykardját, aztán a másik kezével belemarkolt a nő mellkasát takaró bőrmellénybe. Mikor közelebb húzta magához a becstelen fejdáaszt, a szorításán érezni lehetett a haragját, s a haloványkék szemein látszott a színtiszta gyűlölet. Selene meg sem mert szólalni félelmében.

- Nem az én férjemet ölted meg, te félkegyelmű! – rivallt rá a nő. – Floyd Seant a testvéremtől vitted el, ő dönti el, hogyan fogja megbosszulni a halálát. Ezt ő kérte tőlem, és ez az egyetlen oka annak, hogy te még életben vagy – azzal elengedte.

Nem meglepő módon, Shmir olyan messze hátrált tőle, amennyire csak lehetett – a háta bele is ütközött a helyiség falába. Mikor feleszmélt, látta, hogy az ajtó két lépésre sem volt tőle. Azon keresztül már menedéket találhatna a másik twi'lek haragja elől.

Ebben csupán egy kérdés akadályozta meg.

- Nem is tudtam, hogy Ann-nek van testvére – szólalt meg Kasumi. – Te ki is vagy?
- Rya Venn – felelte a nő helyett Sigil. – A kedvenc tanítványom ikertestvére. Elég nehéz megkülönböztetni titeket, amióta leszoktál a fülbevalódról.
- Otthon hagytam, errefelé jobb csórónak látszani, mint jómódú állampolgárnak lenni egy olyan helyen, ami hivatalosan nem is létezik – válaszolt Rya. – Ami...
- Oké – szakította félbe Kasumi. – De azt még nem tudjuk, hogy mit keresel itt.
- Nem egyértelmű? A testvérét keresi – felelt helyette már megint Sigil. – Na de ezzel egy csöppet ellenséges területre tévedtél, nem gondolod?
- Miért? Felőlem jöhet még egy fénykardos elmebeteg – rántott vállat Goran.
- Te csak ne játszd az eszed, Kasumi! – fordult felé dacos tekintettel Rya. – Ann mindent elmondott rólad. Tudom, ki vagy te, mik a főbb életcéljaid, hogyan ölted meg a barátját... és hogyan akartál végezni vele. Selene sorsát kikötötte, de rólad már egy szót sem szólt.
- Oké, mégsem tetszik – tette keresztbe a karját Goran.
- Akkor... mit csináljunk vele? – kérdezte óvatosan Selene.
- Te meg sem szólalj! – vágta hozzá szúrósan Venn.
- Attól még a kérdés áll: mi legyen veled? – dűnnyögte Sigil. – Ha nem látnád, kishercegnő, egy vérszomjas sithtel és két veszedelmes fejdáasszal vagy körbevéve. Nem éppen ez a legjobb légkör egy jedinek. Igazam van?
- Rya sóhajtott egyet, eltette a kardját, majd az öreg felé fordult.
- Idefigyelj: én már akkor Sith nagyurakkal harcoltam, amikor a nagy Yoda mester dédapja még egy pelenkás kis csecsemő volt valahol a Dantooine-on. Ha nagyon meg akartalak volna ölni titeket, már nem élnétek. De sajnós a szeretett hugica miatt pont nem olyanok a körülmények. Csak a holléte felől szeretnék érdeklődni.
- Az minket is roppant módon érdekelne – felelte a sith.
- Ne szórakozz, Sigil – ingatta a fejét Rya. – Odaát kényelmes, jó életem volt, ezt a twi'lek nem hagyja ott meghatározatlan időre a semmiért. Hiába voltam a galaxis másik felén, éreztem, hogy Annt gyötri valamit. Most Sötétség borítja a lelkét... valami történt vele, valami, ami még engem is megrémiszt. Ki vele: hol van?!

- Fogalmunk sincs – vallotta be a férfi. – Pont őt keressük.

Ekkor a jedi ismét előrántotta a fényszablyáját. Most kivételesen Sigil felé fogta – az időközben sikeresen aktivált – pengéjét.

- Elvesztetted a testvéreimet?! – kérdezte tüzes tekintettel.

- Ő akart elmenni – válaszolt félelem nélkül Sigil. – A véleményem szerint túl nagy fába vágta a fejszékét, ami ahhoz vezetett, hogy fogságba esett. Minél hamarabb kutatjuk fel és szabadítjuk ki, annál jobb. De persze nyugodtan meg is ölhetjük egymást, ha már mind a négyünknek megvan rá az oka, hogy itt helyben végezzen a másikkal. Mi hárman félretettük a nézeteltéréseinket. Te mit mondasz?

- Tényleg? Te önzetlenül segíteni akarsz a hűgumnak? – fordult Selene felé Rya.

Mivel elég körülményes lett volna egyfolytában a fénykardjával hadonászni, kikapcsolta azt, majd visszatette a helyére.

- Hát igen... – próbált bizonytalanul hazudni a nő, de aztán eszébe jutott, hogy egy jedi színe előtt ez nem feltétlenül jó ötlet. – Na jó: nem akarok. Sigil átvett a jó öreg Pendergast bácsitól, és most muszáj azt csinálnom, amit ő akar.

- Sejtettem. Az életedért bármire képes vagy – nyugtázta Rya. – És veled mi van? – fordult Kasumi felé. A nő direkt várt egy picit a válasszal.

Csak akkor kezdett bele, mikor már látszott, hogy Rya mindjárt elveszti a türelmét.

- Én csak a hűgom halálát akarom megbosszulni. Mivel elég kemény ellenfelek ellen készülök, jól fog jönni egy-két fénykardos elmebeteg segítsége. És mivel én vagyok az egyetlen, aki követni tudja azt a hajót, aminek a közelében utoljára látták Annt, ezért mindketten profitálhatunk egymás segítségéből. Összeálltunk.

- Hihető – vágta rá a twi'lek jedi. – Már csak te maradtál – fordult Sigil felé.

- Először is: engem nem lehet így számon kérni – vágta rá a férfi. – Ez az én hajóm, itt az van, amit én mondok. Csak akkor jöhetsz fel a fedélzetre, ha ezt hajlandó vagy észben tartani. És igen, ez a második dolog eredménye. Mert az az igazság, hogy te sokkal pontosabban érzed, hogy mi van vele, mint én. Hiába vagyok a mestere, semmi sem múlhatja felül azt a köteléket, ami kettőtök közt alakult ki. Ráadásul, mint azt Kasumi is mondta: kemény fickók ellen megyünk. Mint láthatod a környező holttestekből, éppen most akart csapdába csalni egy rakás nem birodalmi klón. Nem szokott minden jöttment bünszervezetnek különbejáratú csillagrombolója és saját, személyre szóló klónhadserege lenni. Ennek fényében be kell látnom, hogy talán elkelhet majd némi professzionális segítség. Három fénykard többet ér, mint kettő.

- Még akkor is, ha egy jedi és egy sith forgatja őket? – érdeklődött Rya.

- Én hajlandó vagyok félretenni a nézeteltéréseket, amíg rá nem akadunk a hűgogra. Aztán úgyis azt akarja majd, hogy maradj, meg minden... szóval, ennyi erővel már a legénységi tagok közt is üdvözölhetlek. Ha az akarsz lenni.

A nő szemmel láthatóan elgondolkodott a dolgon.

- Egyetérték, ketten hamarabb meg tudjuk találni – hajtott fejet a twi'lek. – Elfogadom a gyerekes szabályaidat, főnök úr, de nekem is megvannak a magam igényei. Olyan kabint akarok, ahol nyugodtan lehet meditálni, kell egy hely, ahol gyakorolhatom a kardmozdulatokat, és minimális háborgatást kérek.

- Szerintem itt senki sem fog nagyon baszogatni téged – kezdett bele a dologba Sigil. – Mert pont ugyanolyan vagy, mint Ann, csak egy kicsit más, ezért szerintem jó helyed lesz a kabinjában. Ott van a legkényelmesebb fekhely. A raktérben annyit gyakorolsz, amennyit csak akarsz, feltéve, ha nem rombolod szét a berendezést. Én is ott szoktam gyakorolni, ha egymásba futnánk...

- Nyugi, akkor elmegyek, és csinálom mást... kapitány úr – szakította félbe Rya.

- Rendben, akkor ezt megbeszéltük – bólintott rá az öreg. – Üdv a fedélzeten! – nyújtott neki kezét egy tettettett baráti mosollyal.

Rya egy mély sóhajtás után szorosan kezét fogott az öreggel.

- Már csak egy elvarratlan szál maradt – fordult Selene felé a sith.
 - Csak nem azt akarod, hogy ágyba hozzam neki a reggelit? – szólalt meg a nő, próbálva viccesen felfogni a helyzetét. Egyre inkább szolgának érzi magát.
 - Most már eleget ugráltattalak. Új esélyt akarsz, ezt érezni lehet a gondolataidban – kezdte magyarázni a döntését az öreg. – Márpedig abból semmi új sem származna, ha reggeltől estig a padlót sikáltatom veled. Fogalmam sincs, hogy miért vagyok ilyen elnéző... de úgy döntöttem, most tényleg megkapod azt az esélyt.
 - Elengedsz? – kérdezte kerek szemekkel a nő.
 - Elengeded?! – szólalt meg a másik két nő is.
 - Szerintem már kellőképpen megbánta, amit tett. Nincs igazam, Selene?
 - De, de... hogyne! Akkor... akkor mikor mehetek? – érdeklődött izgatottan.
 - Az már a te döntésed. A helyedben gondosan összepakolnék és elhagynám a hajót, amikor egy biztonságosabb helyre érünk. De ha nagyon akarsz, akár most azonnal is elhúzatod a csíkot. Oda mész, ahova akarsz, azt csinálsz, amit csak akarsz, egyetlen dolgot kivéve. Nem kell szembesülnöd Ann-nel, nem kell többet bocsánatért esedezned mások előtt, de: nincs több fejtárgymeló.
 - Oké, persze – nyugtázta Selene. – Már megtanultam a leckémet. – Erre érdekes módon, senki sem szólt semmit. A nő többször is végignézett rajtuk, mérlegelt, hogy akkor mégis mikor menjen el. Miután elégszer felmérte Sigilt, a régi ellenségét, Kasumit, a barátjából lett ellenségét, és Ryát, az új ellenségét, egyértelművé vált számára, miként fog dönteni.
- Szó nélkül átvágott köztük, aztán lesietett a leszállórámpán, s megkönnyebbülten, ám mégis izgatottan indult meg a szabadsága felé.

- Nem hiszem el, hogy csak úgy elengedted, azok után, amit tett – törte meg a csendet Rya egy kis idő elteltével. – Rosszabbat érdemelt.
- Én már eleget büntettem. Ahogy mondtad: Ann dolga dönteni.
- Azért, én még szívattam volna egy kicsit – tette hozzá Kasumi.
- Böven lesz még alkalmad rá – felelte az öreg. – Erősen kétlem, hogy ez az utolsó alkalom, amikor hallottunk felőle. Sőt, böven bele fogunk még botlani.
- Akárhogy is, szerintem menjünk, mielőtt még ideérnek a birodalmiak – törte félbe a pillanatot Rya. Már így is rég ide kellett volna tévednie valakinek.
- Jó ötlet. Téged még úgyis be kell avatni a részletekbe...

A Skyranger a lehető leghamarabb felszállt, szerencsére (kivételesen) senki sem eredt a nyomába. Ezalatt az öreg gyorsan elmondta Ryának, hogy állnak a dolgok, s mit is keresnek pontosan. Érdekes módon a helytálló tények ismeretében a jedi igazat adott a sithnek, sőt ő maga jelölte ki azt a sötétszürke szállítóhajót, amelynek a nyomába eredtek. A nem rendhagyó típusa, valamint a különösen sietős felszállása miatt ez a hajó tökéletesnek tűnt Ann megtalálása érdekében.

Maga az út különösen rövid időbe telt.

- A Siskeen? Ki akarna pont oda menni? – tűnődött Rya, amint kiértek a Hiperűrből.
 - Hát mi biztosan nem – engedett teret a szokásos rossz előérzetének Sigil.
- Kasumi volt az első, aki már a látottakat is kommentálhatta.
- Utállak titeket... – mondta, miközben a lélegzete is elakadt a tüzes látképbe.
- Megtalálták a keresett hajót, ami önmagában nem lett volna nagy probléma, ha nem téved oda egy csillagromboló. Maga a csata már a vége felé közeledett, az Endeavourt rettenetes

lángoszlopok festették tüzesre, már látszott, hogy közeleg a büszke hajó veszte. Ezzel szemben a sötétszürke romboló alig szenvedett közepesnek mondható sérüléseket. Egyértelműen látszott az új konstrukció fölénye.

Piss kapitány hajója egyszer csak megiramodott a bestia felé. A sebességnek, a körülményeknek, valamint Sigil zseniális agytekevényeinek köszönhetően elég egyértelműek voltak a birodalmiak szándékai: az életük árán is el akarták pusztítani a rejtélyes támadót. Ez nemcsak a célpont örökös elvesztésével járt volna, de rendkívül kellemetlen helyzetbe hozta volna a hőseinket – ők pont az új romboló mellett értek ki. Nagyon nem lett volna szerencsés, ha célt ér Piss végső terve.

- Fordulj már meg, te tökkelütött! Elégszer szedett már le az a vacak! – kezdett sipákolni Kasumi. Rya is egyetértett vele, bár ő nem adott szót a dolognak.

- Nem lesz bajunk – nyugtatta őket Sigil.

A fejvadásszá lett sith tudta, hogy amíg az új rombolón lévők minden egyes idegszálukkal az Endeavour váratlan fenyegetésére koncentrálnak, addig nem fognak túl sok lövést pazarolni rájuk. Ebben igaza volt, az már egy másik kérdés, hogy megtérül-e a sötétszürke titán fáradozása.

Idejében ki tudják-e löni Piss kapitány hajóját?

Tekintve, hogy a főszereplők jelentős része a Skyranger fedélzetén van, és a főszál csak úgy teljesezhet ki, ha a hőseink valahogy betörnek arra a hajóra és kiszabadítják Annt, elég ostoba ötletnek tűnt volna a Teremtőtől, hogy az a csillagromboló tényleg belemenjen az ellenséges hajóba. Éppen ezért, a hőseink csak lestek, amikor az Endeavour rettenetes sebességgel zakatolt bele a sötétszürke titánba. A csillagromboló tüzes orra négyzetcentiméterről-négyzetcentiméterre mállott semmivé az ellenséges monstrum elülső részében. Ekkorra már az új titán ostromtüze is meghozta a hatását – az Endeavour az ütközés kellős közepén semmisült meg.

A rettenetes erejű robbanás azonnal szétszaggatta mindkét hajót, a Catalyst névre keresztelt monstrum reaktora pedig tovább fokozta a pusztítást. A végére olyan fénnel égtek a tüzek, hogy még Sigil is kénytelen volt eltakarni a szemét – ami elég szerencsétlen dolog, mert hát ő volt a pilóta.

Szépen bele is manővereztek a monstrumok egyik maradványába. A tüzes törmelékdarabot nem tudta kivédeni a Skyranger módosított pajzsa, így a roppant méretű acéllemez mélyen belevájt a HWK-290-es oldalába. A következményekről már méltán árulkodtak a műszerfalón felvillanó kijelzők – egyedül az nem szólalt meg, amelynek a WC tartály pockokkal való túltöltődéséről kellett tanúskodnia.

- Egyenesben tudom tartani! – próbálta nyugtatni az utasokat a férfi.

- Pont a bolygó felé repülünk! – kerekedtek ki Kasumi kék szemei.

Rya inkább nem kommentálta a dolgokat – nem is emlékszik rá, hogy hányszor lőtték le egy-egy hajóját a Régi Köztársaság idejében. Az eddigi tapasztalatoknak hála, gyorsan keresett magának egy stabil, biztonságos falrész, amire majd szépen odalapulhat a becsapódáskor. A többi majd elintézi az Erő.

A többiek inkább a zuhanás elkerülésén fáradoztak – sikertelenül. Sigil ide vagy oda, a Skyranger egyenesen beleszánguldott a Siskeen légkörébe és meg sem állt a bolygó étellel teli felszínéig...

A csata rémálma már sosem akart véget érni Quby városában. Ide tucatjával érkeztek a vadászgépek roncsai, valamint a két megsemmisült romboló természetesebb törmelékdarabjai. A

Skyranger talán az utolsó érkező hajók közt lehetett. Az orra úgy állt bele a talajba, mint eke, és szépen fel is szántotta azt néhány száz méteren.

A megerősített burkolatnak köszönhetően még egy darabban volt, amikor egy hat méter magas vándorkő formájában feltartóztatta a természet.

A füstölgő hajótesten belül, a nem túl népes legénység tagjai csak lassan tudták összeszedni magukat. Közülük is Sigil volt az, aki utoljára tért magához. Amikor a férfi felnyitotta a barna szemeit, a világegyetem második legrosszabb dolgát látta maga előtt: Kasumit. A nő a nem sokkal a sith előtt lévő tárolón ücsörgött, a sugárvetőjét úgy adta egyik kezéből a másikba, mintha gondolkodóban lenne.

- Szerencséd, hogy szükségem van rád – mondta vegyes érzelmekkel.

Sigil örült a mázlijának, de azért mégsem volt túl boldog. Ebből már simán meg lehetett volna állapítani, hogy Kasumi röhögve meg fogja ölni őket, amint meg tudta bosszulni Sharon halálát – már ha lehetősége lesz rá egyáltalán.

- Rya? – érdeklődött felőle a férfi. Közben felkelt, és megállapította magáról, hogy már jobb formában is volt. Eltört az orra, felrepedt a szemöldöke. Ezzel szemben, Goran szép arca teljesen sértetlennek tűnt.

Az öreg nem tudhatta, de neki a vállát sikerült kifecamítania, amit még az ő ébredése előtt helyrerakott magának – na jó, azért Rya is segített egy kicsit.

- Most nézi meg a motort. Hátha fel tudunk még szállni – mondta Kasumi.

- És? – kérdezett ezúttal a hajó állapota felől Sigil.

- Menj oda hozzá és kérdezd meg tőle!

Rendkívül meglepő módon, az öreg így is tett. Amikor látótávolságba ért, Rya mindenféle cső és vezeték között játszott papírlapot, miközben jól összekormozott kézzel próbált kieroletni valamiféle alkatrészt a helyéről.

- Hogy állunk? – törte meg a szerelés „élvezetét” Sigil.

A twi'lek a megfigyelés hatására – vagy csak random szerencse által – sikerrel járt. A leginkább egy eldeformált kenyérpíritóra hasonlító alkatrész megadta magát, és engedett az erős nő húzásának. A gond csak az, hogy Rya nem igazán számított erre, ezért – alkatrészesztül – berepült a helyiség másik végébe. Bár nem érthette el teljesen a falat, mert egy jó vastag cső megállította a háta közepénél fogva.

- Ennyire jól? – nevette el magát az öreg.

- Egy perc! – szólt vissza idegesen a twi'lek.

A mocskos nő (tisztá olaj és korom volt a keze, lába, karja, meg mindene) vett egy mély levegőt, aztán elhatározta, hogy kikerül ebből a mechanikus dzsungelből. A teste úgy hajolt, csavarodott és siklott át a szűknél szűkebb helyeken, hogy már majdnem Sigil lett rosszul helyette. Cirkuszba mehetne az ilyen.

Végül Rya csak a sith színe elé járulhatott. Sigil kezébe nyomta az erősen égett, facsaró büzt árasztó alkatrészt, aztán elkezdte magyarázni a dolgokat.

- Már átnéztem a főbb rendszereket, nagyjából semmi sincs rendben... de azért én mégis felszállásra tudnám készíteni ezt az ócskavasat.

- Akkor ezt miért adtad ide? – mordult fel Sigil.

- A repulzormotor úgy tönkre van menve, ahogy van. De ha a twi'lek eleget van mindenféle Régi Köztársaság korabeli futurisztikus hajókon, akkor rájön egy-két dologra. Mint mondtam, életet tudok lehelni a hajóba, ám bizonyos esetekben alkatrészek nélkül nem lehet csodát tenni. Ez a vertikális repulzor irányítómodul – mutatott a férfi kezében lévő „izére” Rya. – Újat kell szerezünk...

- Ezt meg hogy a viharba akarjátok megoldani? – törte meg a csendet Kasumi fiatalos hangja. A kis csapat éppen most kászálódott ki a hajóról, hogy szemügyre vehesse a környéket. Quby legalább félórányi gyalogútra van tőlük, káosz uralkodik benne az égből folytonosan zuhanó roncsok miatt.

Ilyen körülmények közt nem lesz könnyű alkatrészt találni.

- Bolt az mindenhol van – taglalta az egyértelműt Rya. – Kis szerencsével, ha megtaláljuk a megfelelő helyet, akkor a megfelelő összegért cserébe be tudjuk szerezni azt a modult, mielőtt még a birodalmiak ezt a roncsot is kivizsgálják.

- Viszonylag közel vagyunk a városhoz – szólalt meg az öreg is. – De a legtöbben az épületek közé zuhantak. Azokat a helyeket fogják átnézni először, aztán jönnek a távolabb lévők. Én úgy két órát saccolnék arra, hogy ideérjenek a bircsik.

- Bircsik? – kérdezte vissza Goran. – Legrosszabb becenév, ever!

- Az most ne érdekeljen – legyintett egyet az öreg. – Ha fél óra a gyalogút, akkor csak egy óránk lesz keresgélni. Addigra vagy találunk alkatrészt, vagy kénytelenek leszünk hátrahagyni a hajót a birodalmiaknak köszönhetően. Az esélyeinket növelendő, szétszéledünk, mindenki más részébe megy a városnak.

- És ha valaki nem ér vissza időben? – érdeklődött Rya.

- Azt szépen hátrahagyjuk...

Természetesen, a kapitány úr választotta a létező legegyszerűbb útvonalat: ő egyenesen előre ment. Gondosan ügyelt rá, hogy a „*bircsik*” nehogy többnek nézzenek egy nincstelen vénembernél, ezért lehetőleg feltűnésmentesen nézegette a boltokat. A gond csak az, hogy úrhajóknak való alkatrészbolt nem igazán terem minden második sarokban – de a káosz miatt legalább a birodalmiak sem voltak mindenhol.

Összességében nézve, negyvenkét és fél(!) perce gyalogolt, amikor egyszer csak megakadt a szeme egy szép seggen. Ez egy férfival elég sok alkalommal megesik, amivel Sigil is tökéletesen tisztában volt – de attól még ott vannak az ösztönök. Bizony, nem könnyű két észbontó szépség társaságában lenni, amikor egyiket sem lehet szexuális értelemben megközelíteni. Itt azonban a gondok még nem értek véget. Mert hát... az igazat megvallva, az öreg annyiban tudta volna hagyni a dolgot, ha nem ismeri fel a hosszú, kék lekkukkal rendelkező egyént.

Nilin pont rosszkor fordult hátra. A szép szemei megfagytak egy pillanatra, amikor felismerte a férfi arcát. Ösztönösen szorongni kezdett, nem tudta, hogy mi tévő legyen... és mire eldöntötte volna, az öreg már az orra előtt volt.

- Szervusz, szépségem! – köszöntötte őt nevetve Sigil.

- Helló... ismerjük egymást? – tette a tudatlant a nő.

- Mit mondtam arról, hogy ne verjen át még egyszer? – förmedt rá a férfi. – Még mindig öt ledolgozandó órája van. Ideje behajtani belőle egy kicsit.

- Most szabadnapom van – felelte a nő.

- Nem is pénzért akarom – mondta széles mosollyal az arcán Sigil. – Tudni illik, velem már kifizettette a kérdéses összeget. Olyan ez, mint amikor az ember kölcsönt vesz fel, sok geci zúdul a torkába, ha állja a szavát.

- Öhm... nézze... a város másik felében lakom. El se lehet jutni oda...

- Ott egy sikátor – mutatott egy igen szűkös, elhagyatott utcácska felé a férfi. – Ugyan, nem fognak valami sokan látni minket.

- Szerintem biztosan akad jobb dolga is.

- Hát... – töprengett bele egy pillanatra a férfi. Igazság szerint neki azt a micsodát kellene keresnie, csak hát neki ötvenhárom éves magányos sith, fejevadász és törvényen kívüli létére

halványlila gőze sincs róla, hogy mennyibe kerülhet az, meg is csinál az, meg úgy egyáltalán mit is kell csinálni azzal. Rya a szakértő, ő majd szépen elintézi. – Igazából nem, az égadta világon semmi dolgom sincs!

Hamar elrepült az a két óra. A birodalmiak egyelőre még nem tévedtek ide, ami hozzájuk mérten igen különösnek mondható. A másik érdekesség az, hogy Rya és Sigil egyszerre érték el a még mindig füstölő hajót.

- Valami? – érdeklődött a szép, huszonhét éves twi'lek nő.

- Semmit sem találtam – ingatta a fejét Sigil. – De biztosíthatlak a felől, hogy a lehető legkielégítőbb munkát végeztem, amit csak férfiember elvégezhet – gondolt vissza a sikátorban eltöltött órára az öreg. Rendesen megdolgoztatta Nilint.

- Akkor még szerencse, hogy én találtam – mosolyodott el Rya. Sigil eddig észre sem vette, hogy egy jókora zsák is van nála. A nő egy pillanatra előhúzta belőle az új – csak kissé nagy mértékben összeolajozott és kormozott – vertikális gravitációs modult. Úgy tűnik, most kivételesen megoldódtak a problémáik.

- Remek – ütötte össze a kezét Sigil. – Mikorra tudod beszerezni?

- Hamar meglesz, a kár nagyját még az ébredésed előtt sikerült megoldanom. A legtöbb esetben csak mindent össze- meg átkötözgettem mindennel, úgyhogy most... negyed óra alatt meg kell lennie. Amúgy, ezt nem kellett volna belevenni a küldetésidőbe? Tudod, hogy ne szerelés közben lepjenek meg minket.

- Így alakult. Na, szereljük be!

Mivel az emberek kilencvenkilenc százaléka nem akar árkon-bokron át olvasni egy unalmas szerelési folyamatról, ezért Sigil sem akarta szemmel tartani a dolgot. Ám attól még sajnós muszáj volt, sőt, Rya még megcsinálni is kénytelen volt. Meg kell hagyni, neki különösen ínyére van az ilyen munka, mindig elfeledtetni vele a környező dolgokat – és szép dolog is volt egy kicsit megszabadulni attól, hogy egy sithnek segédkezik.

Ám egyszer minden véget ér. Az alkatrész beszerelésekor úgy keltek életre a hajó rendszerei, ahogyan a sziklák makrélarákra vadásznak: sehogy.

Rya diadalittasan mászott ki a mechanikus rengeteg átvesztőjéből.

- Mi ez a mosoly? Nem működni kéne? – érdeklődött bosszúsan az öreg.

- Működni fog, csak ahhoz előbb be kellene indítani a hajót – jegyezte meg a nő. – Mivel az aktív hajtóművek elég látványos jelenségnek számítanak, ezért akkor már nem várhatunk tovább: fel kell szállnunk és kész.

- Szóval, szarban leszünk, ha mégsem működik.

- Működik – szögezte le a Rya.

- Akkor mire várunk még? Induljunk! – vezényelte parancsszerűen az öreg.

Ennek hallatán, a twi'lek értetlenül pislogott egy ideig.

- Most mi van? – unta meg a dolgot Sigil.

- Kasumi még nincs itt, ha nem tűnt volna fel véletlenül.

- Hát akkor meg mi van? – ráncolta a homlokát a sith. – Minél hamarabb kikerülünk innen, annál jobb. Nekünk annyi, ha a hajón találnak meg minket.

- Akkor sem hagyhatunk hátra egy legénységi tagot – folytatta a tiltakozást Rya.

- Már miért is ne hagyhatnánk? Tudod, hogy az a lotyó mit csinálna velünk, ha beteljesedne a kicsinyes kis bosszúja? Egy pillanatig sem habozna; egy pillanatig sem.

- Jah, mert Kasumi olyan lehengerlően nagy fenyegetést jelent ránk.

- Egy hődetonátor a hajó megfelelő pontján, és máris kész vagyunk. Sosem lehet alábecsülni az olyan lelketlen férgeket, mint ő. Különben is: az a hajó már megsemmisült, azt sem tudjuk, hogy Ann él, vagy hal. Most már az égadta világon semmi hasznát sem vesszük egy túlbuzgó fejtámadásnak.

- Ann... fura, hogy csak most jutott eszünkbe – ismerte fel a dolgot Rya.
 - Te éreztél valamit? – sodródott bele a témába az öreg is.
 - Nem, azt is éreztem volna, ha megpörköli magát a konyhában. Kizárt, hogy a hajón volt a robbanás. Át kellett, hogy szállítsák valahova máshova.
 - Akkor ezért nem jutott eszünkbe: ő igazából nem volt életveszélyben, de mi igen. Különös... vagy az agyunk, vagy az Erő játszott velünk az imént.
 - Akkor hogyan tovább? – jött a már elkerülhetetlen kérdés.
 - Először is, meg kell tudnunk, hogy hova szállították át. Ez lehet egy másik hajó, bár én inkább egy eldugott, földalatti bázisra tenném a voksomat. Egy olyan hajójuk még lehetett nekik... de kettő? Kicsit azért már túlzás lenne. A kiszabadítása még mindig könnyebben fog menni, ha összefogunk. Marad a kis szövetségünk. De, mint mondtam, Kasumi már nem kell nekünk. A hajó nélkül úgyis abban fogja látni a bosszúját, hogy az utolsó szálát is megöli a megmaradt emberekből. Erre nekünk egyszerűen nincs meg kapacitásunk. Nem éri meg.
 - Továbbra sem hagyhatjuk hátra – folytatta a korábbi ellenkezést Rya.
 - Már boccs, drága, de mi az egyetlen dolog, amit lekötöttem, amikor fel akartál jönni a fedélzetre? – húzta elő a végső ütőkártyáját Sigil.
 - Te vagy a kapitány, az van, amit te mondasz... – mondta ki nehéz szívvel Rya. – De ez akkor sem helyes. Először Selene, aztán ő. Te mindenkit ki akarsz szórni innen?
 - Selene a szabad akaratából ment el; és igen, mindenkit ki akarok szórni innen, aki meg akar ölni. Egy hajó akkor biztonságos, ha senki sem keveri a mérgeket.
 - Ezt rólunk is el lehetne mondani. Mi sem vagyunk a lehető legjobb viszonyban. Úgy értem... mi már rég megöltük volna egymást, ha nincs Ann.
 - Igen, meg. De te pont miatta vagy fontos. Neked sajnos még van hely.
 - Oké, erre majd emlékeztess, amikor segítség kell neked. Mindazonáltal, ha már nincs beleszólásom a dologba, azért még hozzáfűzhetnék valamit?
 - Természetesen – bólintott rá Sigil.
 - Ha ezt megteszed, semmivel sem vagy jobb, mint Selene – húzta elő a saját ütőkártyáját Rya. Tudta, hogy ezt az öreg nem hagyná tett nélkül.
- A kérdés csak az, hogy igaza lesz-e?

Kasumi Goran, a világ leglelkiismeretesebb fejtámadója – bosszankodott magában a nő, miközben olyan gyorsan száguldott a talajsiklójával, ahogyan csak bírta a sebes szerkezet. – Te nem tudtál elmenni, amikor letelt az idő, és még mindig üres kézzel voltál. Ehelyett tovább folytattad a keresést, egészen addig, amíg nem találtál egy boltot, ahol már volt abból a modulvalamiből. Pénzed az nem volt, ezért elloptad, utána meg egy siklót is szedtél, mert időben oda akartál érni... de így is késésben vagy!

Meg kell hagyni, mostanra már meglehetősen közel ért a Skyranger nevezetű félig-meddig roncsalomhoz. A nőt olyan makulátlan szerencse érte, hogy kétszáz méteres távolságból szemlélhesse az immár félszárnyú HWK-290-es felszállását. Egyrészt fogalma sem volt arról, hogy lehet felszállni egy ilyen leamortizált hajóval, másrészt... képtelen volt elhinni, hogy csak úgy hátrahagyták a társai.

Mondjuk ők igazából az ellenségei; tehát ez inkább várható volt, mint meglepő. De persze ez a tényező egy csepp sem enyhítette Kasumi haragját.

Légy átkozott, Sigil – morogta magában, miközben a Skyranger tovatűnt a fellegek közt...

Ismeretlen Régió, The Queen's Lair szektor:

Az Úrnő magasztosan állt a hídon, amikor egyszer csak megszólította valaki.

- A felderítők megerősítették a sejtésünket, a Catalyst megsemmisült – mondta Hout, az Abomination elsőtisztje. Arina fiatal arcán nem látszódott semmi érzelem.

- Hadd halljam: mibe került nekik? – kérdezte szigorúan.

- Egy szabvány birodalmi csillagrombolóba, úrnóm. Ha a spekulációk igazak, a Catalyst nyert volna, amennyiben a birodalmiak nem mennek beléjük.

Ekkor az Úrnő arcát kevély mosoly fogta el.

- Sok spekuláció bizonyul igaznak, az én létezésemet is csak motyogni merik.

Ekkor tartott némi hatásszünetet.

- A teszt sikeres volt – folytatta a sith.

- De úrnóm, még... – próbált hozzátenni valamit Hout.

- Azt mondtam, sikeres – nyomatékosította a szavát Arina.

Amint meggyőződött róla, hogy a tiszt annyiban hagyja a dolgot, előre lépett, hogy teljes pompájában csodálhassa meg az armadáját. Száz meg száz sötétszürke romboló és több tucat, az Abominationhoz hasonló csatacirkáló tündöklött a fiatal csillag fényében. Arina mégis az uradalma legfényesebb ékkövéhez, a Pillar of Destruction állomásra volt a leginkább kíváncsi. Nem tudott betelni a létesítmény erejével. El is időzött így egy öt percet.

Amikor úgy érezte, eleget csodálta a hatalmát, sarkon fordult, majd nyugodt, türelmes léptekkel indult meg a híd középső kijárata felé.

- Mozgósítsák az armadát! Eljött az ideje, hogy borsot törjünk Sidious császár orra alá – mondta haladás közben. A többiek csak néztek utána. *Addig is: épp ideje meglátogatni Annt...*